

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane_13-Kroky_uvnitr.PDB](#)

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane_13-Kroky_u

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 26.12.2004

Modification Date: 26.12.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

KROKY UVNITŘ
(The Footfalls Within)

Solomon Kane zachmuřeně pohlížel na tělo domorodky, které mu leželo u nohou. Bylo to mladé děvče, a její rozhozené paže a vytržené oči ukazovaly, kolik vytrpěla, než smrt její utrpení ukončila. Prohlížel si krvavé pruhy na jejích ramenou, hluboké rány ve tvaru kříže a stopy po jařmu, viditelné na šíji. Jeho oči se najednou proměnily v záhadnou hlubinu, ve které začaly kroužit divné plamínky a stíny, tak jako mraky, ženoucí se nad hladkým povrchem ledu.

"Takže se dostavili i sem, do těchto opuštěných míst," zabručel. "To jsem nečekal..."

Zvedl hlavu a pohlédl k východu. Černé body vířily v tanečním kruhu na blankytu oblohy.

"Jejich stopu sledují supi," šeptal si vysoký Angličan pro sebe. "Nesou sebou ničení a zanechávají za sebou smrt. Běda vám, hanebníci, stíhá vás Boží hněv. Brzy budou psům nenávisti uvolněny železné obojky a luk msty bude napnut. Pod vašimi kroky úpí v otroctví národy, ale jednoho šarlatového rána nebo za temnoty noci vám zaplatí za všechno."

Utáhl si opasek, za kterým byly zastrčeny dvě pistole s dlouhými hlavněmi a ostrá dýka. Instinktivně zat'ál pěst na rukojeti dlouhého rapíru, visícího u boku, a rychlým, rozhodným krokem se vydal k východu. V očích se mu objevil mrazivý vztek, podobný modravým sopečným ohňům, odrážejícím se na pozadí stěny ledovce a ocelová dlaň se sevřela kolem rukojeti poutnické hole, jejíž rukojeť byla vyřezána do podoby

kočičí hlavy.

Po několika hodinách usilovného pochodu zachytily jeho uši zvuky otrokářské karavany, která si razila cestu úzkou stezkou v džungli. Jasně rozeznával tichý nářek otroků, povely a nadávky dozorců a svistění bičů. Karavanu dohnal po další hodině a začal se plížit houštinou souběžně se stezkou a přitom pozorně sledoval vše co se děje. Kane strávil delší dobu u Indiánů v Darienu a hodně se od nich naučil.

Stezkou pochodovala asi stovka domorodců, mužů a žen. Byli do pasu nazí, s krky uvězněnými v dřevěných jařmech. Těžké trámy poutaly otroky do dvojic a dlouhé řetězy spojovaly jednotlivé klády v jedinou kolonu. Karavana byla doprovázena několika jezdci na koních, patnácti Araby a asi sedmdesáti černými bojovníky; jejich zbraně a fantastické ozdoby svědčily o tom, že pocházejí z některého kmene na východě. Byli to lidé poražení a ovládnutí Araby. Když přešli na islámskou víru, byly z nich utvořeny bojové oddíly.

V čele karavany pochodovalo pět Arabů a třicet bojovníků. Pět dalších se zbytkem černochů ji uzavíralo. Ostatní šli podél kolony, pohánějící zajatce pokřiky a ranami dlouhých bičů, které zanechávaly na zádech krvavé šrámy. Kane si pomyslel, že jak zajatci, tak otrokáři jsou hlupáci. Jestli se tak budou chovat dál, tak nesnáze z utrpení cesty džunglí nepřežije ani polovina zajatců.

Zarazila ho přítomnost jezdce v karavaně, protože tato krajina se nacházela daleko na jih od oblastí, kde obvykle lovíli své oběti. Ale bylo mu jasné, že chtivost dokáže lidi zavést hodně daleko. S lidmi tohoto druhu už měl tu čest. Mimovolně si připomněl staré jizvy na zádech, jizvy po muslimanském bičí, ke kterým přišel na turecké galéře. Tato vzpomínka ještě zesílila jeho nenávist.

Puritán se kradl podél kolony houštím jako duch. Při každém kroku mu v hlavě vířilo mnoho nápadů. Jak by sám mohl takovou hordu překonat? Všichni Arabové a mnoho z jejich poddaných měli střelné zbraně. Byly to sice zastaralé pušky, ale pro špatně ozbrojené domorodce velmi nebezpečné. Někteří měli u pasu stříbrné pistole nebo ještě účinnější zbraně s krátkou hlavní mauretánského nebo tureckého původu. Kane se plížil jako divoké zvíře a vztek a nenávist mu pomalu jako nádor pohlcovaly duši. Tropické vedro a pach džungle zesilovaly veškeré pocity a obvyklá nenávist se rozrůstala do obřích rozměrů. Podráždění se měnilo ve slepý vztek, hněv přerůstal v nezadržitelnou zuřivost. Kaneovy myšlenky se stále obtížněji probíjely červenou oponou touhy po krvi.

Prožil už leccos, přesto se však celý třásl vztekem. Mysl měl sevřenou jako v ocelových kleštích, oči pozorovaly postupující karavanu nachovou mlhou. Posledním zbytkem vůle ovládl touhu po nepromyšleném jednání, zapříčiněnou nenávistí.

Náhlé jedna z otrokyň, štíhlá mladá dívka, zakopla a strhla s sebou na zem spoluvězně, který s ní byl spoután kládou. Vysoký, nosatý Arab vztekle zařval a švihnul ležící bičem. Mládenec se zvednul na kolena ale dívka zůstala na zemi a choulila se před dalšími údery biče. Bylo vidět, že je zesláblá a není se schopna postavit. Opuchlými rty se prodral slabý výkřik. Zbylí vězňové se nad ní shromáždili, jakoby chtěli tělo ochránit zesláblou bytostí před strašlivou smrtí z rukou katů.

Půlhodinový odpočinek a hlt vody by jí určitě dodal sil, ale Arabové neměli času nazbyt. Solomon si hryzal klouby prstů, až na rtech ucítil teplou krev a v duchu děkoval Bohu, že mu bolest dovolila udržet sebekontrolu. Arabové v mžiku dospěli k názoru, že jim mladé, vyčerpané děvče na trhu zisk nepřinese a rozhodli se jí využít pro své vlastní potěšení. Jejich hrdelní smích proměnil Kaneovu krev v ledovou vodu. První rána bičem rozehnala kolemstojící nevolníky. Vousaté tváře Arabů se roztáhly do smyslných úsměvů a černí bojovníci se začali k oběti blížit s lesklými očima. Zajatci rychle pochopili myšlenky svých pánů a z úst se jim začaly ozývat výkřiky hrůzy.

Kane, pohlcený hrůzou, pochopil jaká muka před smrtí dívku čekají. Prohlédl myšlenky vysokého Musulmana, který se nastavil u ležící dívky a vytáhl ostrý kordík, který Arabům sloužil k mučení. Šílenství ovládlo Angličanovo jednání. Svůj život si příliš necenil, mnohokrát riskoval při obraně pohanského dítěte, dokonce i zvířete. Než pochopil, k čemu došlo, vznesl se z hlavně jeho pistole proužek dýmu a dlouhán se zřítíl k zemi s roztrštěnou lebkou.

Byl překvapen skoro jako Arabové, kteří na chvíli strnuli jako sochy, než začali vykřikovat rychlé rozkazy.

Několik bojovníků pozdvihlo své neohrabané zbraně a poslalo do houští krupobití střel. Zbývající, bezpochyby pod dojmem, že padli do léčky, se vrhli na panický útěk do džungle. To však byla Kaneova

zhouba. Kdyby se útočníci zdrželi trochu déle, podařilo by se mu snad ukrýt a zůstat nezpozorován. Tak mu ale nezůstalo nic jiného, než postavit se tváří v tvář všem v otevřeném boji a prodat svou kůži co nejdráže.

Na tvářích se jim objevil údiv když zjistili, že mají co dělat s osamoceným útočníkem. Když vysoký Angličan vykročil zpoza stromu, na okamžik strnuli překvapením a v tom okamžiku se další z nich rozloučil se životem s kulí v srdci z druhé Kaneovy pistole. Dodávající si odvahy divokými výkřiky, vrhli se vpřed.

Solomon Kane se opřel zády o kmen mohutného stromu a ostří jeho rapíru začalo tvořit světelný kruh. Jeden z Arabů, spolu se třemi černými sluhy, se ocitnul naproti a vytáhl zakřivenou šavli. Ostatní se postavili za jeho zády do půlkruhu a jako smečka vlků čekali, až se uvolní místo v první linii.

Ve slunci se lesknoucí rapír odrazil první útok. Arab upadl na místě, i když se rapír pouze dotkl jeho srdce, aby se v zápětí ponořil do těla dalšího z bojovníků. Třetí uskočil, upustil šavli a zhroutil se na zem poté, co se mu Kaneova dýka ponořila do prsou. Čtvrtý, naplněn hrůzou, ustoupil ke svým druhům. Kulka z pistole se zavrtala do stromu těsně vedle Kaneovy hlavy. Ten se nahnul ke skoku, aby mohl umřít mezi nepřáteli, rozdávaje údery na všechny strany. Avšak vůdce Arabů zastavil celou skupinu pohybem dlouhého biče a několika hrdelními výkřiky rozkázal útočníka chytit živého. V tom okamžiku Kane vrhnul dýku, která se zasvištěním proletěla kolem hlavy vůdce, roztála mu turban a zabodla se hluboko v rameni jednoho bojovníka opodál.

Banda se s křikem vrhla vpřed, ale šejk vytáhl stříbrnou pistoli a pohrozil smrtí všem, pokud bělocha nechytí živého. Řada se pomalu začala přibližovat ke Kaneovi. Černoch, který se s výkřikem vrhl vpřed, byl proboden čepelí a Arab, který běžel na něj se zbraní připravenou k výstřelu, se na něj nabodnul. Než však Kane stačil zbraň uvolnit, horda se na něj vrhla, povalila ho na zem a přitlačila k zemi hromadou polonahých těl. Ze všech stran se k němu natáhly ruce a puritán zalitoval, že se tak lehkomyšlně zbavil dýky. Ale ani chycení bezbranného Angličana nebylo tak jednoduché.

Tváře útočících se zalévaly krví, když Kaneovy ocelové pěsti nalevo, napravo vyrážely zuby a drtily kosti. Několik bojovníků vylétlo z hemžící se hromady po setkání s koleny bojujícího puritána. Dokonce i v okamžiku, kdy mu byly hromadou těla znehybněny ruce a nohy, takže nemohl bojovat pěstmi a kopanci, stačil ještě zanořit prsty ve vousech jednoho z Arabů a stisknout krk tak, že tři bojovníci museli roztáhnout jeho sevřenou ruku, aby vysvobodili chrčící a modrající oběť.

Nakonec se jim však povedlo svázat mu ruce a nohy. Vůdce Arabů zasunul stříbrnou pistoli za pás a volným krokem se přiblížil k zajatému. Kane beze strachu pozoroval vyhublou tvář se skobovitým nosem, černými kudrnatými vousy a arogantními hnědými očima.

"Jsem šejk Hassim ben Said," ozval se Arab. "A kdo jsi ty?"

"Jmenuji se Solomon Kane," zavrčel puritán v šejkově rodném jazyce. "Jsem Angličan, ty vztekly šakale!"

Tmavé Arabovy oči se se zájmem zableskly.

"Sulajman Kahání," zašeptal, opakuje arabskou podobu anglického jména. "Slyšel jsem o tobě. Tys válčil svého času proti Turkům a barbarští nevěřící piráti kvůli tobě přišli o mnoho svých lupů."

Kane neodpověděl. Hassim pokrčil rameny.

"Dostanu za tebe vysokou odměnu," ozval se po chvíli. "Možná tě dokonce vezmu do Ístanbulu, kde je mnoho pánů, kteří by tě rádi viděli mezi svými nevolníky. Třeba i takový Kemal Bey, majitel několika lodí, který dodnes nosí na tváři hlubokou jizvu jako památku na setkání s tebou a nastokrát proklíná anglické jméno. Určitě mi dobře zaplatí. Aj, Franku, poskytnu ti tu čest a přidělím ti osobní stráž."

Nepůjdeš s jařmem s černochoy, půjdeš sám se zvláštním dozorem."

Kane mlčel. Na šejkův pokyn byl postaven, nohy mu byly rozvázány, ale ruce ještě pevněji spoutány na zádech. Kolem krku mu upevnili řetěz, jehož druhý konec měl držet nejsilnější z černošských bojovníků, který v druhé ruce třímал zakřivenou mačetu.

"A co si myslíš teď o mé účtě k tvé osobě, Franku?" zeptal se šejk.

"Myslím," odpověděl Kane pomalu hlubokým a nebezpečným hlasem, "že bych se vzdal spásy své duše za to, abych mohl stát před tebou, ozbrojeným, sám a holýma rukama ti vytrhnout srdce z hrudi."

V jeho odpovědi bylo tolik nenávisti, v očích měl skryto tolik nekonečného šílenství, že se neohrožený a

zkušený vůdce zachvěl, jako by stál přímo proti rozlícené bestii.

*

Po chvíli se však Hassimovi vrátila rovnováha, vydal bojovníkům krátký rozkaz a vrátil se zpět do čela karavany. Kane si s úlevou všiml, že přestávka vyvolaná jeho útokem dovolila děvčeti získat sílu. Arabův kordík pouze škrábnul její kůži a tak se mohla nyní vydat na další cestu. Slunce se rychle sklánělo k západu. Zakrátko se měli nevolníci zastavit k nočnímu odpočinku.

Angličan se pomalu pohnul za kolonou zajatých domorodců, jeho strážce jej následoval s mačetou v ruce. Kane si všiml, ne bez trochy pýchy, že za jeho strážcem šli další tři bojovníci s mušketami připravenými k výstřelu a hořícími doutnáky. Všichni byli poctěni zvláštním úkolem, který jim byl svěřen a neměli v úmyslu nikomu poskytnout šanci. Kaneova zbroj byla připevněna k šejkovu koni, až na hůl s kočičí hlavou. Tu vůdce po krátkém zamyšlení vyhodil, ale jeden ze strážníků Arabů ji zvednul a teď ji nesl s neskryvanou pýchou.

Angličan si zaznamenal v paměti, že onen vyhublý Arab šel pouze několik kroků od něj. Zpočátku s ním zkoušel zapříst hovor, ale Arab se ukázal být výjimečně bázlivý. Příčinou toho podivného strachu byla, jak Kane usoudil, velká hůl s rukojetí, kterou Arab nejistě obracel v ruce, jako by ho pálila v dlani.

"Jsem Jussef Hadží," ozval se Arab nečekaně. "Nic proti tobě nemám. Nemám v úmyslu tě napadnout a když dovolíš, chtěl bych se stát tvým přítelem. Řekni mi, Franku, odkud pochází ta divná hůl a jak se dostala do tvých rukou."

V první chvíli chtěl Kane odpovědět tak, aby nasměroval Jussefa k černé magii, ale upřímnost a otevřenost starého člověka rozhodly, že odpověděl jinak.

"Dostal jsem ji od svého pokrevního bratra, čaroděje z Pobřeží Otroků. Jmenoval se N'Longa."

Starý Arab pokýval hlavou a pak poslal jednoho z černých bojovníků dopředu, aby přivedl Hassima.

Vysoký šejk se zakrátko objevil vedle kolony, která se neustále posunovala vpřed. Seděl zpřímá na pyšně kráčejícím koni, pohazujícím hlavou a cinkajícím ozdobami. Kaneovy ukořistěné zbraně chrastily ve velkém pytlí.

"Pohled', Hassime," starý Arab k němu napřáhl rukojeť hole. "Vyhodil jsi hůl, aniž bys věděl, co činíš."

"No a co?" zavrčel šejk. "Nevidím nic, jen hůl s jedním koncem ostrým a druhým ve tvaru kočičí hlavy a po celé délce zdobenou podivnými ornamenty."

Stařec opět s výrazným zanícením potřásl holí.

"Ta věc je dražší než svět, který známe. Je v ní ukryta magická síla! Četl jsem o tom v knihách pobitých železem a dokonce i Mohamed, mír jeho duši, mluví o takovém předmětu ve svých předpovědích a alegoriích. Pohled' na kočičí hlavu na rukojetí. To je zobrazení jedné z bohyně starověkého Egypta. Ještě dlouho před příchodem Mohameda, dlouho před stvořením Jeruzaléma, kněží z Basti vynášeli její podobiznu před dav ctitelů, jako jeden z objektů kultu víry. Právě tuto hůl držel Musa při každé návštěvě u faraóna a když Židé utíkali z Egypta, vzali ji s sebou. Po věky byla berlou Izraele a Judey, s její pomocí Sulejman ben Daúd ovládl čaroděje a pak uvěznil všechny ifríty a génie zla. Pohled'! Znovu jsme našli starobylou hůl v rukou Sulejmanových."

Hlas starého Jussefa přešel do vysokého tónu svatého nadšení, avšak Hassim pouze pokrčil rameny.

"No a co? Nezachrání Židy před naším otroctvím a tohoto Sulejmana před naší pomstou," odpověděl.

"Podstatně více než hole si cením dlouhého ostří, pomocí kterého osvobodil duše tří mých nejlepších šermířů."

Jussef odmítavě zakroutil hlavou.

"Tvé zlehčování nepovede k ničemu dobrému, Hassime. Přejde den a ty staneš před silou, kterou nezdoláš ani mečem, ani kulkami pistolí. Ponechám si tuto hůl a varuji tě, chovej se k tomuto Frankovi slušně. V jeho rukou se nacházela svatá a děsivá hůl Sulejmanova, Musova a předtím faraónů. Kdo ví, jaké kouzelné síly dokáže s její pomocí přivolat. Je starší než náš svět, dotýkaly se jí kryté ruce preadamitských kněží v temných městech za mnoha moři, vyřezána byla ve Starém světě, plným tajů neznámých lidem. Vládli tam strašní králové, ještě strašnější kněží a zlo tomuto světu vládlo nejenom v noci. Pomocí této hole tehdy bojovali se silami zla, které se narodily, když onen svět byl ještě mladý a to

bylo před miliony let."

Hassim cosi netrpělivě odpověděl a pak obrátil koně. Starý Jussef spěchal za ním a celý čas něco prosebně vysvětloval. Kane schoval hlavu mezi mohutná ramena. Na základě toho, co věděl o prapodivných silách uvězněných v neobvyklé holi, nemohl pochybovat o slovech starého Araba, i když i jeho uším zněla příliš fantasticky.

Bylo jisté, že byla vyřezána ze dřeva, s jakým se již člověk na zemi nesetkat. Bylo třeba si ji důkladně prohlédnout a dotknout se jí, aby člověk pochopil, že nepochází z tohoto světa. Nepříliš dokonalá řezba rukojeti, svědčící o předpyramidálním původu, či hieroglyfy, symboly jazyka mrtvého ještě před započatím stavby Říma, to všechno bylo, podle Kaneova názoru, pouze módními úpravami starověké hole, tak jako anglická slova vyrytá na kamenech Stonehenge,

Co se týkalo kočičí hlavy, když se na ni Kane občas zadíval, měl pocit, že poprvé byla rukojet' vyřezána poněkud jinak. Starověký Egypt'an, který předělával originální dřevorezbu z Basti, mohl změny udělat v různé úrovni. Kane se však nikdy nesnažil přijít na to, v čem spočívaly. Soustředěná prohlídka rukojeti v něm vždy vyvolávala pocity závrati z propastí času, které jej odradily od dalších spekulací.

Den končil. Slunce se sklánělo k západu, skrývající se na své pouti k horizontu za mohutnými stromy. Otroci stále více cítili nedostatek vody. V jejich řadách se začaly ozývat výkřiky. Občas některý z nich upadl a plazil se dál, napůl tažen těmi, se kterými byl spoután. Když slunce zapadlo a nastala noc, byla vyhlášena zastávka. Byt postaven tábor a rozděleny stráže. Vězni dostali trochu jídla a tolik vody, aby je to udrželo při životě. Pouta jim nebyla uvolněna, takže se museli uložit jak se dalo. Hlad a žízeň poněkud ukojili, takže nepohodlí snášeli s apatickým klidem.

Kane byl nakrmen, ruce mu vůbec nebyly rozvázány a dostal tolik vody, kolik chtěl. Až se zastyděl, když si všiml jak jej pozorují otroci. Žízeň však úplně neukojil.

Pro tábor byl vybrán palouk obklopený vysokými stromy. Když se Arabi najedli a černí muslimani si ještě připravovali svou potravu, přišel ke Kaneovi starý Jussef a znovu započal rozmluvu o holi. Kane odpovídal na jeho otázky s trpělivostí, která byla udivující při nenávisti, jakou obdaroval celou Hadžiho rasu. Během rozmluvy se k nim přiblížil Hassim s pohrdavým pohledem. Kane si v duchu řekl, že se jedná o klasický typ militantního muslima – lehkomyšlný, drzý, materialista, který se nebojí nikoho, nešetří nikoho, má na mysli pouze svoje cíle a pohrdá právy jiných, jako by byl nejmocnějším vládcem západu.

"Zase tady něco žvaníš o té holi? Dětinštíš, Hadži."

Jussefovy vousy se roztřásly zlostí. Potřásl holí před šejkem, jako by byl symbolem zla.

"Hloupé poznámky nepřísluší tvému postavení, Hassime. Jsme v srdci temného kraje, posedlého démony, kam byli před dávnými časy vyhnáni všichni d'ábli z Arábie. Když hůl, kterou držím v ruce a o které pouze hlupák může říct, že pochází z našeho světa, přetrvala do našich časů, kdo ví, jaké věci, hmatatelné či nehmátelné ještě přetrvaly během staletí. Víš, jak stará je stezka, po níž jdeme? Lidé ji procházeli ještě dříve než přišli Seldžukové z východu nebo Římané za západu. Legendy tvrdí, že tudy putoval veliký Sulejman, když vyháněl démony z Asie, aby je pak uvěznil v podivných kasematech. Chceš snad říct..."

Přerušil je divoký vriskot. Ze tmy džungle vyběhl bojovník, jako by jej honili všichni psi Osudu. Vypadal jako člověk, který se setkal s něčím nač se nezapomíná; rozpažené ruce, s vypoulenýma očima, široce otevřenými ústy, ukazujícími dvě řady bělostných zubů. Tlupa muslimanů vyskočila na nohy, zbraně v rukou.

"To je Ali, kterého jsem poslal na lov. Že by se setkal se lvem?" ozval se Hassim.

Žádný lev se však za mužem, který padl před Hassima a přitom něco nesrozumitelného blekotal a ukazoval za sebe do temné džungle, neobjevil.

"Říká, že v džungli objevil jakési divné mausoleum," vysvětlil Hassim a vrhal na nešťastníka hrozivé pohledy. "Nedokáže vysvětlit, co ho tak vyděsilo. Tvrdí, že ho posedl neovladatelný strach, který mu nařídil utéct. Ali, jsi hlupák a lump!"

Ze všech sil kopl uklánějícího se sluhu, ale ostatní Arabové se nejistě přiblížili. Domorodé bojovníky posedla panika.

"Jsou připraveni utéct, i když jsme přítomni," zašeptal vousatý Arab a pohlédl s obavou na domorodce,

kteří se srazili dohromady a divoce diskutovali, pohlížeje za sebe.

"Hassime, bylo by lépe ujít ještě několik mil. I když se hlupák Ali nejspíš polekal vlastního stínu, myslím, že tohle místo není nejvhodnější pro rozdělení ohně."

"Máš pravdu," potvrdil šejk. "Všichni se budete cítit lépe, když odejdeme. Je to dobrý nápad.

Přestěhujeme tábor, když se tak zbavíte strachu. Ale předtím se chci podívat na tu stavbu. Postavte nevolníky. Projdeme džunglí a mauzoleum obejdeme. Snad je to hrobka nějakého velkého krále. Když pojedeme kolem všichni a ozbrojeni, nikdo se nebude bát."

Ranami bičů přinutili otroky, aby se postavili a seřadili se do zástupu. Domorodí spojenci se pohnuli v nervózním tichu, ale s váháním plníc tak neúprosné Hassimovy příkazy a držíc se stále v blízkosti Arabů. Na obloze se objevil obrovský, nevlídný měsíc a džungle se ponořila do lázně zlověstného stříbrného stínu, ve kterém obrovské kmeny vyhlížely jako černé stíny. Třesoucí se Ali ukazoval cestu ostatním. Cítil se poněkud jistěji v přítomnosti vůdce.

Prošli džunglí a objevili se na podivném palouku uprostřed obrovitých stromů. Byl podivný o to víc, protože na něm nic nerostlo. Stromy palouk obklopovaly v symetrickém kruhu, ale na zemi se neobjevil ani mech nebo tráva. Prostor vypadal, jako by byl podivným způsobem vypálen a zjalověl. Uprostřed prostoru se tyčila hrobka.

Byla to velká hromada na sebe nakupených kamenů, kolem níž se šířilo jakési starověké zlo. Vypadala jakoby byla mrtvá, mrtvá už po staletí, ale Kaneovi se zdálo, že prostor kolem pulzuje, v rytmu dechu jakéhosi obrovského, neviditelného monstra.

Černošští spojenci Arabů couvli vyděšeni tísnivou atmosférou toho místa. Otroci se srazili do těsného houfu. Arabové pokročili směrem k temné stavbě a Jussef převzal od strážného konec lana, kterým byl Kane svázan a potáhl jej s sebou, jako by jej ten mohl nějak ochránit.

"Není pochyb o tom, že se jedná o hrobku nějakého mocného sultána," ozval se Hassim.

"Odkud se vzaly ty balvany?" zašeptal znepokojený Jussef. "Je v tom něco temného a zlověstného. Proč by stavěl mocný sultán hrobku daleko od lidských obydlí? Kdyby se jednalo o pozůstatek nějakého starověkého města, vypadala by určitě jinak..."

Přistoupil blíž, aby si prohlédl těžké, kovové dveře pobité hřeby a opatřené podivnými pečetemi. Když na dveřích rozeznal vyryté hebrejské znaky, zakroutil překvapeně hlavou.

"Neumím to přečíst," ozval se třesoucím se hlasem. "Snad je to dobře, Hassime, odejdeme, lidé by neměli porušit pečeti, které přiložili dávní králové. To místo je nasyceno zlem."

Hassim mu však nevěnoval žádnou pozornost.

"Ten, kdo zde spočívá, není synem Islámu," odpověděl. "Proč bychom si neměli vzít bohatství a klenoty, které u sebe s jistotou má? Vyražme ty dveře."

Někteří z Arabů nejspíš zakroutili hlavami, ale Hassimovo slovo pro ně bylo zákonem. Zavolal k sobě urostlého bojovníka ozbrojeného obřím kladivem a přikázal mu vyrazit dveře.

Když se poprvé rozmáchl, Kane krátce vykřikl. Že by ho mámyly smysly? Věk stavby svědčil o tom, že se jí nikdo už tisíce let nedotkl. Mohl však přísahat, že zaslechl kroky uvnitř. Ozvěna kroků se přemísťovala sem a zase tam, připomínala krátkou trasu uvnitř děsivého vězení, odměřovanou monotónní, nekončící se poutí. Kaneův krk sevřela neviditelná ledová ruka. Angličan nedokázal vysvětlit, zda tyto zvuky zaslechl jeho citlivý sluch nebo to byla předtucha kdesi hluboko v duši, věděl však, že se v jeho vědomí ozývala ozvěna obřích kroků, která měla původ uvnitř tohoto strašlivého mauzolea.

"Stůj!" vykřikl. "Hassime, možná jsem blázen, ale zaslechl jsem kroky jakéhosi ďábla skrytého uvnitř."

Hassim zvedl ruku a zdržel k úderu připravené kladivo. Pozorně naslouchal a ostatní rovněž nastavili uši v čerstvě nastalém tichu.

"Nic neslyším," ozval se vousatý obr.

"Ani my," ozval se sbor hlasů. "Frank je blázen."

"Slyšíš něco, Jussefe?" v Hassimově hlase se ozvala ironie.

Starý Hadži se nervózně otřásl. Ve tváři se mu zračil neklid. "Ne, Hassime, ale..."

Kane se utvrdil v tom, že se zbláznil. A přece celým svým srdcem cítil, že se nemýlí. Pochopil, že na rozdíl od Arabů disponuje podstatně citlivějšími smysly, jejichž příčinou byl dlouhodobý kontakt s kouzelnou holí, kterou právě držel v ruce starý Jussef.

Hassim se hrdečně zasmál a pokynul bojovníkovi, aby pokračoval. Kladivo udeřilo do dveří s hlukem, který se ozvěnou vrátil z džungle znásoben tak, že připomínal posměšný chechot. Znovu a znovu se dveře rozeznávaly pod ranami kladiva, ovládaným ocelovými svaly. Kane však stále slyšel ozvěnu kroků a on, který nikdy nepoznal strach z otročující obyčejné lidi, cítil, jak mu srdce svírá ledová dlaň děsu.

Ten pocit neměl nic společného s pozemským, lidským strachem, zrovna tak, jako ozvěna kroků nepřipomínala kroky smrtelníka. Kaneův strach byl jako ledový vítr, pronikající skrz naskrz lidským tělem, jako vítr vanoucí z neproniknutelných temnot, prosycený zlem, zatuchlá atmosféra dávno minulých věků. Kane si nebyl jist, zda kroky skutečně slyší nebo zda je cítí díky nějakému instinktu. Pro něj byly skutečné. To nebyly kroky člověka, ani zvířete. Uvnitř mausolea kráčelo něco, co vyvolávalo husí kůži, něco, co se nedalo popsat.

Obr se oháněl kladivem tak, že až poskakoval a přidřepával. Nakonec však závěsy pod údery praskly a dveře se s hlukem zřítily dovnitř. Jussef zařval. Z černé tmy se však nevyřítil žádný tygr, či jiný dravec, neukázalo se nic z masa a kostí. Všichni ucítili odporný zápach, který se bleskově, jako dravé zvíře cítící krev rozšířil po celém palouku. Obklopil Hassima a z úst neohroženého vůdce, který se zároveň pokoušel bránit před sotva viditelným zjevením, se vydral výkřik zděšení. Svištěcí ostří jeho šavle proniklo duchem, který byl neuchopitelný a neporazitelný jako vzduch. Arab se náhle zapotácel, poznačený závanem smrti a zničení.

Jussef zavyl jako zatracená duše, odhodil od sebe magickou hůl a zmizel za svými druhy v soumraku džungle. Černoši se také rozprchli. Pouze otroci zůstali stát. Třásli se strachem a očekávali neodvratný konec. Kane sledoval, jak se Hassim ohýbá jako třtina ve vetru, lapen v objetí gigantické, pulzující, šarlatové nehmotné hrůzy, zbavené jakéhokoliv tvaru. Když zaslechl praskot lámaných kostí a šejkovo tělo se zlomilo jako pod kopytem zvířete, vrhl se vpřed a uchopil magickou hůl.

Hassim ležel mrtev. Vypadal jako hadrová panenka s vykloubenými končetinami a vlnící se rudá hrůza se pohla naproti Kaneovi, připomínajíc vlnkou krvavou skvrnu visící v povětří. Neustále měnila tvar a přitom se kolébala ze stany na stranu, jakoby kráčela na obrovitých nohách.

Kane ucítil, jak mu mrazivá ruka strachu svírá mysl, ovládl se však a vykročil přímo proti děsu s vysoko zdviženou holí. Po chvíli se nepojmenovatelná, nehmotná substance dotkla hole a rychle před ní couvla. Mdlý, dusivý zápach, který vzápětí nasýtil ovzduší, puritána málem porazil. Kdesi ve vzdálených hlubinách se ozvala ozvěna jakéhosi strašlivého kataklyzmatu, která byla, jak pochopil, předsmrtným výkřikem monstra. Umírající stvůra se mu najednou ocitla u nohou a její nach začal blednout v rytmických stazích, jako pomalu sílící a slábnoucí krvavé vlny. Současně se ozval nehlasný výkřik, zaznívající kdesi v kosmických prostorách, jako by tvor umíral v rozměru nacházejícím se mimo dosah lidských znalostí.

Otřesený Kane si nedůvěřivě prohlížel beztvarou, teď už viditelnou hmotu, ležící u jeho nohou. Byla podstatou děsu, který byl jediným mávnutím Šalomounovy hole zahrnut do soumravných propastí, ze kterých pocházel. Ano, byla to tatáž berla, kterou před staletími mocný král a kouzelník užil, aby uvěznil monstrum v podivné stavbě, kde pobývalo dodnes, než ho ruka hlupáka vypustila na svobodu. Staré legendy tedy měly pravdu. Král Šalomoun vypudil demony na západ a uvěznil je na podivných místech. Proč je však ponechal naživu? Že by v těch dobách byla lidská síla ještě příliš slabá, aby dokázala víc než jen uvěznit d'ábly?

Zamyšlený Kane pokrčil rameny. O magii toho příliš nevěděl, podařilo se mu však usmrtit démona, kterého Šalomoun dokázal pouze uvěznit.

Otřásl se při pohledu na Život tak odlišný od Života, který znal a na Smrt tak odlišnou od Smrti, se kterou se stýkal. Ještě jednou ho udivilo poznané vědomí – podobně jako v zaprášených chodbách atlantské Negari, jako uprostřed děsivého Pohoří Umrklých nebo jako v Akaaně – že lidský život je pouze jednou z mnoha forem bytí, že se mohou různé světy navzájem i pronikat a že existuje více než jedna úroveň bytí. Planeta, kterou lidé nazvali Zemí, se po nesčetná staletí otáčela kolem slunce a vydávala na svůj povrch život. Život, který na ní vznikl jako červ v rozkládajícím se mase. Člověk je právě teď vládnoucím druhem, ale není důvod předpokládat, že on a jemu podobní byli prvními nebo posledními dominujícími červy v klubku života.

Potřásl hlavou a překvapeně pohlédl na N'Longův starobylý dar a pochopil, že to není jen objekt černé

magie, ale současně meč dobra a světla, namířený proti všem nelidským silám zla. Ta úcta, která se v něm náhle zrodila, jím otřásla a naplnila ho strachem.

Sklonil se nad hrůzou, která mu ležela u nohou, ponořil do ní ruku a cítil, jak mu nezvyklá hmota protéká mezi prsty jako hustá mlha. Ponořil berlu do samého středu té hmoty, zvedl ji, přenesl zpět do hrobky a postavil vyražené dveře.

Otočil se, pohlédl na Hassimovo divně zkroucené tělo a překvapeně zjistil, že se už začíná rozkládat a roztékat v ohydnou tekutinu. Otřásl se hnusem, ale v tu chvíli jej z ponurých myšlenek vytrhlo hluboké bručení. Otroci klečeli ve stínu obřích stromů a pohlíželi na něj velikýma, trpělivýma očima. Jako ze sna probuzený odehnal chmurné myšlenky. Sklonil se a vzal rozkládajícímu se tělu své pistole, dýku a rapír, když jej předtím otřel o zem, aby čepel očistil od povlaku, který už na oceli počínal tvořit ohniska rzi.

Také si vzal velkou zásobu střelného prachu a kulek odhozených Araby při panickém útěku.

Věděl, že se sem nikdy nevrátí. Mohli zahynout někde cestou nebo projít džunglí k pobřeží, na tento strašlivý palouk se však nikdy nevrátí z obavy před novým setkáním s hrůzou.

Kane přistoupil k nešťastným vězňům a uvolnil jim pouta.

"Vezměte si zbraně, které tu zůstaly po bojovnicích," řekl. "Vezměte je domů. Toto je posedlé místo.

Vraťte se do svých vesnic a když se Arabové objeví znovu, raději zahyňte mezi troskami svých obydlí, než byste se měli znovu nechat zajmout."

Černoši padli na kolena a začali mu líbat nohy. Zrozpačitěl a zakázal jim to. Když už se připravovali k odchodu, obrátil se k jejich osvoboditeli jeden z otroků:

"A co ty, pane? Nevrátiš se s námi? Staň se naším králem!"

Kane potřásl hlavou.

"Odcházím na východ," odpověděl.

Domorodci se mu poklonili, obrátili se a vydali se na dlouhou zpáteční cestu. Kane si položil na rameno berlu, která byla kouzelnou holí faraónů, Mojžíše, Šalomouna a před ním mnoha bezejmenných atlantských králů a vydal se východním směrem. Naposled pohlédl přes rameno na podivné mausoleum, které bylo před lety postaveno jiným Šalomounem. Tyčilo se temné a mlčící pod hvězdným nebem.

Přeložil Aleš Koval